

чавалъ своята рѣчь съ думитѣ: „Онова, което Господъ е направилъ, никой не може да го развали“. Въ единъ отъ съборитѣ присѣдствували два голѣми орла, наречени „рока“; единъ отъ тѣхъ казалъ: „Азъ мога да разваля онова, що е Господъ направилъ“. Царьтъ казалъ: „Много добрѣ, докажи това фактически“, и разпусналъ събора. Въ сѣщата година се замжила дъщерята на другъ единъ царь, пакъ за царски синъ. Когато ги вѣнчали, и тѣ се връщали отъ храма, радвайки се единъ на другъ, спусналъ се единъ отъ орлитѣ, задигналъ невѣстата, отнесалъ я на единъ далеченъ островъ и я свалилъ въ гнѣздото си на едно голѣмо дърво. Младоженецътъ останалъ самъ, безъ другарка, отчаялъ се и трѣгналъ да пътува. Качилъ се на единъ корабъ; слѣдъ нѣколко месеца плуване корьбътъ се разбилъ и вълнитѣ и захвърлили отчаяния пътникъ на сѣщия оня островъ, на който била отнесена другарката му. Започналъ той да се оплаква на Господа: „Не стига ли ми, Боже, нещастieto, че изгубихъ жена си, ами сега да бѣда изхвърленъ на този пустъ островъ? По-добрѣ да не бѣхъ се раждалъ!“ Жена му, която била въ гнѣздото на сѣщото дърво, подъ което младоженецътъ оплаквалъ сѣдбата си, чула че плаче човѣкъ, слѣзла и, като видѣла, че е сѣщиятъ нейнъ мъжъ, скрива го въ гнѣздото. Като наближило врѣмето за слѣдующия съборъ на животнитѣ, дохождатъ двата орла, вдигатъ гнѣздото съ невѣстата и го занасятъ на събора. Царьтъ започналъ изново своята бесѣда и въ края пакъ заключилъ съ думитѣ: „Коего Богъ е направилъ, никой не може да го развали“; тогава орелътъ се обадилъ пакъ: „Азъ, развалихъ